

Imre halála, 1031

Sólyom csap magasra
Fehérvár fölött
fájdalmas vijjogása
elhat a messzi gyepűkig

pedig akit sirat
nem a turulos álom vitéze
hanem a kereszt
liliomharcosa kívánt lenni

István és papjai
az udvar s az épp-hogy-ország
koncentrikus körök
az elmerült remény körül

hová tűnik a lélek e-világra
gyűjtött ereje
hová a kibomlatlanul
elhanyaglott zászló lobogása?

H. Barbócz Ildikó

Egy levél balladája

mikor rügy-házamból
e zöld burokból
társaimmal kifeslettem
az ég kékje
szikrázott felettem
a föld barnája
mosolygott alattam

zöld burkomba vissza
többé sose bújtam
az élet nektárját
mind magamba szívtam
míg egy októberi
bágyadt reggelen
sárgára aszottan, szédülten
lebegni kezdtem

társaim a földön
még súgtak valamit
érthetetlen

Ha majd a színek visszatérnek

megkopott avarlomb
a sétányon
homályban derengő fények
az ágakon
csak ez a februári köd
ez szürke és fekete

nem múlik, nem múlik
fájdalmas gondolatom
nyitnám szívemet
szabadon, szabadon
fürdenék kékben és zöldben
szerelmes madarakkal
fönn a domboldalon

ha majd a színek visszatérnek
azon a tavaszi hajnalon
zsoltáros imámat
a nap felé dobom

A fények némasága

ki hallotta már
a napot énekelni
a holdat dudorászni

ki hallotta már
a fényt
a leveleken futkosni
a víz tükrét zenélni

ki hallotta már
csillagok sugarát
az éjbe lopózni

szemed fényét
mégis hallom
a szívembe rejtőzni